

Rozjímanie na sobotu 26. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 26.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: radosť
sedemdesiatich dvoch; sme
nositeľmi tejto radosti; ovocie
Ducha Svätého.

NÁVRAT sedemdesiatich dvoch
učenikov po misii, na ktorú boli
poslaní, sa niesol v atmosfére
nadšenia. Lukáš nám hovorí:
„Sedemdesiati dvaja sa vrátili
natešení a hovorili: „Pane, aj zlí
duchovia sa nám poddávajú v tvojom
mene!“ (Lk 10, 17). Učeníci boli plní

obdivu nad tým, čo zažili, a boli Ježišovi hlboko vďační. Boli vybraní pre odvážnu úlohu ohlasovať nové kráľovstvo, ktoré neprichádzalo len slovami a rečami, ale konkrétnymi skutkami, ktoré vždy poukazujú na Krista menili životy ľudí.

Radosť je vlastne opakujúcou sa témou Lukášovho evanjelia, prítomnou od začiatku až do konca: anjel sľubuje radosť Zachariášovi v chráme, keď ohlasuje narodenie Krstiteľa (1, 14); potom je prítomný v dialógu s pastiermi pri jasliach (2, 10) a spôsobuje, že dieťa Ján skáče od radosti v lone svojej matky Alžbety (1, 44). Veľká radosť je aj v nebi, keď sa obráti hriešnik (15, 7.10), alebo vieme, že srdcia učeníkov horia radosťou pri pohľade na zmŕtvychvstalého Ježiša (24, 41.52). Evanjelista akoby nám chcel pripomenúť, že autentické stretnutie s Bohom je vždy sprevádzané touto radosťou srdca.

Často sa však stretávame aj s
pokušením smútku či sklúčenosti.
Vtedy môžeme s obnovenou dôverou
vstúpiť do ticha modlitby a spolu s
celou Cirkvou, ktorá nás sprevádza,
sa priblížiť k prameňu radosti. Tú
nenájdeme v okolnostiach, ani v
zdraví, ani v úspechu, ani vo veciach,
ktoré vlastníme; to, čo je pre šťastný
život podstatné, nájdeme skôr v sebe,
v prítomnosti Boha v našej duši.
Konkrétnejšie nám svätý Josemaría
pripomína, že autentická radosť
„nemá byť radosťou fyziologického
druhu, ako je radosť zdravého
zvieráťa. Radosť, ktorú by si mal mať,
je iná, nadprirodzená, ktorá
pochádza z toho, že si odovzdal
všetko — aj seba — do milujúceho
náručia svojho Boha Otca“[\[1\]](#). Preto
je radosť zlučiteľná s ťažkosťami a je
dostupná každému a kedykoľvek.

EVANJELIUM nám hovorí, že pre Ježiša bolo veľmi dôležité, aby jeho nasledovníci boli skutočne radostní: „Aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná“ (Jn 15, 11). Preto je Pánova reakcia na radosť učeníkov rovnako radostná a dáva podnet na niektoré tajomné slová: „Videl som satana padať z neba ako blesk. Hľa, dal som vám moc šliapať po hadoch a škorpiónoch i po všetkej sile nepriateľa a nič vám neuškodí. No neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia, ale radujte sa, že sú vaše mená zapísané v nebi“ (Lk 10, 18-20).

Keď Pán vidí radosť sedemdesiatich dvoch učeníkov a ich údiv nad vyhánaním démonov, uisťuje ich, že prišiel poraziť kráľovstvo satana, ktorého neúspech predstavuje blesk. Ježiš nám pripomína, že hlboká radosť sa rodí z poznania, že mocnosti, ktoré nám bránili žiť v blízkosti Boha, boli porazené; rodí sa

z ohlásenia, že Mesiáš prišiel na svet, aby nám boli raz a navždy odpustené hriechy. „Božie milosrdenstvo dáva radosť, zvláštnu radosť, radosť z toho, že nám bolo slobodne odpustené“[2].

„Preto sa veriaci človek ničoho nebojí, lebo vie, že je v Božích rukách, vie, že zlo a iracionálne nemajú posledné slovo, ale že jediným Pánom sveta a života je Kristus, vtelené Božie Slovo, ktorý nás miloval až tak, že sa obetoval a zomrel na kríži za našu spásu“[3]. Zažívať Božie odpustenie, znovu a znovu obnovovať svoju pravú identitu milovaných detí z nás robí nositeľov správy, ktorú chceme šíriť na všetky svetové strany. Tak ako v prípade tých sedemdesiatich dvoch učeníkov, Boh počíta s tým, že náš radostný život „rozptýli strach tých, ktorí z toho či onoho dôvodu pochybujú o Ježišovej moci zvíťaziť nad smrťou a zlom“[4].

PO OHLÁSENÍ porážky mocností zla Ježiš „zaplesal v Duchu Svätom“ (Lk 10, 21) a začal chváliť Boha za všetko, čo konal prostredníctvom učeníkov. Je to Paraklét, ktorý nás uschopňuje premáhať zlo, premieňa nás na Božie deti a uvádza nás do Otcovej lásky.

„Svätý Pavol pri viacerých príležitostiach potvrdzuje, že *ovocím Ducha je radosť* (Gal 5, 22) (...). Je jasné, že apoštol hovorí o pravej radošti, o tej, ktorá naplňa ľudské srdce, a nie o povrchnej a pomínuteľnej radošti, akou často býva svetská radosť. Nie je ťažké ani pre pozorovateľa, ktorý sa pohybuje len po línii psychológie a skúsenosti, zistiť, že degradácia na poli rozkoše a lásky je úmerná prázdnote, ktorú v človeku zanechávajú radosti, ktoré klamú a podvádzajú“[5].

Boh stvoril tento dobrý svet, plný radostí, ktoré sú ako smerovky

vedúce k nemu, najmä v spoložití s inými ľuďmi. Naučiť sa tešiť z týchto autentických radostí nám ako Božím deťom môže pomôcť rozlúštiť tie radosti, ktoré sa nás snažia oklamať. „Radosť je kresťanským dobrom,“ píše svätý Josemaría. „Stráca sa len urážkou Boha, pretože hriech je plodom sebecka a sebecko je príčinou smútku. Ale aj potom zostávajú v duši stopy radosti, lebo si uvedomujeme, že Boh a jeho Matka nikdy na ľudí nezabúdajú“[6]. Ona, príčina našej radosti, nám pripomenie, že pravé šťastie v tomto živote môžeme nájsť len v Bohu, a keď sme mu blízko, vo všetkých veciach.

[1] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 659.

[2] František, *Homília*, 24-IV-2022.

[3] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 22-VI-2008.

[4] Fernando Ocáriz, *Homília*, 20-IV-2019.

[5] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 19-VI-1991.

[6] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 178.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/sobota-26-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/sobota-26-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (10.03.2026)